

ΕΤΟΣ 58ον

7 Νοεμβρίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (2997)

Η ΖΩΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

«Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει». Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα, προκαλεῖ τὴ λογικὴ μας καὶ θὰ μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε νὰ ἀφεθοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ παραδοθοῦμε μὲ ἐλπίδα στὴν πραγματικότητα τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ. Θὰ μᾶς προσκαλεῖ, γιὰ νὰ δοῦμε μὲ τὴν πίστη τί κρύβεται στὸ σκοτεινὸ καθρέπτη τοῦ θανάτου. Εἶναι γεγονός ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ γεννηθεῖ ἓνας ἄνθρωπος δέν ὑπάρχει καμιά ἄλλη βεβαιότητα, παρὰ μόνο ὅτι κάποτε θὰ πεθάνει. Καὶ ὅμως, αὐτὴ ἡ βεβαιότητα παραμένει μιὰ ἄγνωστη ἐμπειρία. Κανεὶς δέν ἔχει ἐμπειρία τοῦ θανάτου του. Κανεὶς δέν «ἔζησε» τὸ βιολογικὸ του θάνατο, γιὰ νὰ μᾶς πεί τί σημαίνει αὐτό. Κανεὶς δέν μᾶς εἶπε τί βιώνει, ὅταν εἶναι νεκρός. Βέβαια, ὁ Χριστὸς καὶ τὰ χαρισματικὰ μέλη τοῦ Σώματός Του, οἱ Ἅγιοί Του, φανέρωσαν τὴν ἀντίπερα ὄχθη τῆς ζωῆς, τὴν πραγματικὴ καὶ ἀφθαρτὴ ζωὴ τῆς αἰωνιότητος μετὰ τὸ θάνατο.

Αὐτὴ ἡ βεβαιότητα, λοιπόν, εἶναι πίστη καὶ ἀποκάλυψη, εἶναι μιὰ ἄλλη διάσταση ὑπαρξῆς καὶ ζωῆς, ἡ ὁποία, ὅμως, ἄς μὴν ξεχνᾶμε, ὑπερβαίνει πολὺ τὴ γήινη ἐμπειρία μας. Ἐδῶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ μοναδικὰ σημεῖα στήριξης τῆς ὑπαρξῆς μας, πού ἀποκαλύπτουν τὸ θαῦμα τῆς Ἀνάστασης καὶ ὑποδηλώνουν τὸ μυστήριον τῆς αἰωνιότητος. Χωρὶς αὐτὰ, καμιά λογικὴ καὶ καμιά ἐπιστήμη, καμιά φιλοσοφία καὶ καμιά γνώση, καμιά δύναμη τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τοῦ κόσμου τούτου δέν μπορεῖ νὰ φωτίσει τὰ σκοτάδια καὶ νὰ διαλύσει τὰ ἀδιέξοδά μας. Μόνο ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ πού γίνεται πίστη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπάντηση στὸ ὑπαρξιακὸ μας πρόβλημα. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια μᾶς λέει ὅτι ὁ θάνατος δέν εἶναι πλεόν τέρμα, ἀλλὰ ἔγινε ἐν Χριστῷ πέρασμα καὶ μετάβαση στὴν αἰωνιότητα. Μοιάζει νὰ εἶναι μιὰ ἀήλιου εἶδους γέννηση στὴν ὄντως ζωὴ.

Ἡ Ζωὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ θάνατο

Ὁ θάνατος δέν εἶναι κάτι πού θὰ ἔλθῃ τὴν τελευταία μέρα τῆς ἐπίγειας ζωῆς

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 41-56)

Ἡ πίστη ὡς προϋπόθεση τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καί αὐτός ἄρχων τῆς Συναγωγῆς ὑπῆρχε· καί πεσών παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καί αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καί γυνή οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὄλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενός θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνονμένων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καί οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καί ἀποθλίβουσι, καί λέγεις, Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἠψατό μου τις· ἐγὼ γάρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνή ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καί προσεπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντός τοῦ λαοῦ, καί ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καί σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καί Ἰωάννην καί Ἰάκωβον, καί τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καί τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καί ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καί κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καί κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καί ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καί ἀνέστη παραχρῆμα, καί διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καί ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

μας, ἀλλὰ κάτι πού ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά. Ὁ τρόπος πού ζοῦμε ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο μέ τὸν ὁποῖο βλῆπούμε τὸ θάνατο. Ἡ σχέση μας μέ τὸ θάνατο διαδραματίζει καθοριστικὸ ρόλο στὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας, σέ αὐτὸ πού ὀνομάζουμε κοσμοθεωρία, δηλαδή τὸν τρόπο μέ τὸν ὁποῖο ἀντιλαμβανόμαστε τὴ σχέση μας μέ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὸν Θεό, τὸν κόσμον καὶ τὴ ζωὴ. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δεχθεῖ ὅτι ὁ θάνατος εἶναι διάλυση καὶ ἀποσύνθεση καὶ ἀφανισμός, τότε ὀδηγεῖται στὴν ἀπόγνωση καὶ τὸ κενό. Μέσα στὸν παραλογισμό ὅτι ζεῖ γιὰ νὰ πεθάνει, δέν ἔχει ἄλλη ἐπιλογὴ, παρὰ τὸ «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν». Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὑλιστής, ἰδιοτελής καὶ κυνικός, ὅπως ἐπιβεβαιώνει ἡ καθημερινή μας πείρα. Ἐδῶ ἡ πίστη εἶναι περιττὴ καὶ γραφικὴ, ἐδῶ ἡ ἠθικὴ παραμερίζεται καὶ ἡ ἁμαρτία γελοιοποιεῖται. Ὁ χώρος τοῦ πνεύματος μικραίνει ἐπικίνδυνα καὶ ἐξαφανίζεται. Τὸ σῶμα καὶ οἱ αἰσθήσεις, ἡ ὕλη καὶ οἱ ποικίλες ἀνάγκες τῆς ἀπολυτοποιοῦνται. Τότε ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βια-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, πλησίασε τὸν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι του, διότι εἶχε μιὰ μοναχοκόρη, ἡλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, πού ἦτο ἐτοιμοθάνατη. Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε, ὁ κόσμος τὸν συνέθλιβε. Κάποια γυναῖκα, πού ἔπασχε ἀπὸ αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τὴν περιουσίαν της σὲ γιατροῦς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ κανένα, ἤλθε κοντὰ του ἀπὸ πίσω, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ποῖός με ἄγγιξε;». Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι τὸ ἠρνοῦντο, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σέ ἔχει περικυκλωμένον καὶ σέ συνθλίβει καὶ σύ λές, “Ποῖός με ἄγγιξε;”». Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε, «Κάποιος με ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβγήκε δύναμις ἀπὸ ἐμένα». Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν διέφυγε τὴν προσοκὴν, ἤλθε μὲ τρόπον, ἔπεσε στὰ πόδια του, καὶ τοῦ εἶπε μπροστὰ σ’ ὄλον τὸν κόσμο τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἄγγιξε καὶ πῶς ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε. Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε, «Ἐχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε, πήγαινε εἰς εἰρήνην». Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγῶγου καὶ τοῦ λέγει, «Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μὴν ἐνοχλῆς πλέον τὸν διδάσκαλον». Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὅταν τὸ ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι μόνον πίστευε καὶ θὰ γίνῃ καλά». Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι, δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα νὰ μῆπὲ μαζί του, παρά εἰς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ εἰς τὸν πατέρα τοῦ κοριθιοῦ καὶ εἰς τὴν μητέρα. Ἐκλαιγαν δὲ ὅλοι καὶ τὴν θρηνολογοῦσαν. Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μὴν κλαῖτε· δὲν ἐπέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται». Καὶ τὸν εἰρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἄλλ’ αὐτὸς ἀφοῦ ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπασσε τὸ χέρι της καὶ ἐφώνησε, «Κορίτσι, σὴκω ἐπάνω». Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνευμᾶ της, ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ. Οἱ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν, αὐτὸς δὲ τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ ποῦν σὲ κανένα τί συνέβη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

στεῖ, γιὰ νὰ προλάβει νὰ χαρεῖ τίς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγωνία τοῦ τέλους πού ἔρχεται καὶ διατῆνει τὰ πάντα σκιάζει τὴν ὑπαρξή του. Καὶ μετὰ τὸ θάνατο, δὲν ὑπάρχει τίποτα. Αὐτὴ εἶναι ρίζα τοῦ μηδενισμοῦ σὲ ὅλη τὴ γυμνότητά του. Ὅμως, εὐτυχῶς γιὰ ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς, ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐκμηδένισις τοῦ θανάτου καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς ὑποδεικνύει μιὰ ζωὴ μὲ νόημα καὶ πληρότητα, μᾶς ὑπόσχεται καὶ μᾶς ἐγγυᾶται τὸ «περισσότερον τῆς ζωῆς», τὸ περισσευμᾶ της καὶ τὴ συνέχειά της στὴν αἰωνιότητα.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ παρούσα ζωὴ δὲν εἶναι καταπίεσις, γιὰ νὰ ὑποτιμησομε καὶ νὰ ἀρνηθοῦμε αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ νὰ θελήσομε ἕναν ἄλλιον, πού δὲν γνωρίσαμε. Δὲν εἶναι μιζέρια καὶ περιφρόνησις κάθε ὁμορφιάς καὶ χαρᾶς,

7 Νοεμβρίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτύρων (γ΄ αἰ.), Λαζάρου ὀσίου τοῦ ἐν τῷ Γαλισίῳ ὄρει († 1053).
Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β΄ 14-22 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 41-56.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Νοεμβρίου, Η΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

ὅπως συχνά τήν παραμορφώνουμε. Εἶναι ἀγώνας γιά ἀλήθεια, πίστη, ἀγάπη καί ἐλπίδα. Εἶναι σχέση καί κοινωνία μέ τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο. Μιά τέτοια ζωή ὑπερφαθαγγίζει τό φράγμα τοῦ θανάτου καί, τότε, ὄχι μόνο οἱ χαρές καί οἱ ὁμορφιές τῆς ζωῆς, ἀλλῆλα ἀκόμη καί αὐτές οἱ λύπες καί τά δάκρυά της μεταμορφώνονται ἡλιωτικά. Ὅσοι ἀπό ἐμᾶς ἔτσι βλέπουμε τή ζωή μπορούμε ἐν Χριστῷ νά βιώσουμε τό θάνατο σάν ὕπνο πού θά μάς ξυπνήσει στήν κοινή ἀνάσταση. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΚΑΤΗΧΗΤΩΝ

Ἡ Ἀποστολική Διακονία θέλοντας νά συμβάλῃ στήν καλύτερη κατάρτιση ὄσων βοηθοῦν τό κατηχητικό καί ἐνοριακό ἔργο ἡ ἀσκοῦν ἐκπαιδευτικό καί κοινωνικό λειτούργημα, συνεχίζει τή λειτουργία τοῦ ἐπιμορφωτικοῦ Σεμιναρίου Κατηχήσεως. Φροντίζει δέ τό ἐτήσιο πρόγραμμα τῶν εἰσηγήσεων νά καλύπτει, κατά τό δυνατόν, τίς πνευματικές ἀνάγκες τοῦ σύγχρονου κατηχητικοῦ ἔργου.

Τά μαθήματα γίνονται στήν Αἶθουσα διαλέξεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (1. Γενναδίου 14, Μονή Πετράκη), ἀπό τόν Νοέμβριο ἕως τόν Ἰούλιο, τή δευτέρα Δευτέρα κάθε μήνα, ἀπό τίς 6:30 ἕως 8:30 μ.μ.

- *Ἐναρξη μαθημάτων*: Τή Δευτέρα 15 Νοεμβρίου 2010, θά γίνῃ ὁ Ἀγιασμός καί ἡ ἐναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.
- *Πληροφορίες*: Καθημερινά, ἀπό 8:00 π.μ. ἕως 2:00 μ.μ. στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος καί κατά τίς ὥρες λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου (Ἰωάν. Γενναδίου 14, 115 21 Ἀθήνα. Τηλ. 210 7272347 - 346).

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀτικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τούς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», Ἱαοῖο 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr